

nødvendig, hvis Indstævnte ønsker en mundtlig Procedure, hvori han kan tage Del. Hvis han nemlig møder og tier, risikerer han, at Sagen straks optages til Dom i Henhold til § 251, og hvis han udebliver, udgaar Sagen til skriftlig Behandling efter § 250.

§ 253.

Reglen i denne Paragraf begrænses ved Indholdet af § 256.

Denne sidste Paragraf angiver nemlig Betingelsen for, at Punkter eller Dele af Sagen, der ikke have foreligget for eller ikke ere paakendte af Landsretten, kunne indbringes for Højesteret. Betingelsen er, at Højesteret meddeler udtrykkelig Tilladelse dertil, fordi den finder, at Omstændighederne tale for at give saadan. Derimod kunne Parterne ikke alene i Kraft af deres egen Vedtagelse inddrage ny Punkter eller Dele af Sagen, end sige Mellemværende, der slet ingen Forbindelse har med den foreliggende Sag, da dette vilde indeholde en Tilsidesættelse af den foreskrevne Instansfølge.

I Modsætning til § 256 handler § 253 om Paastande eller Anbringender, der vel ligge uden for den ved Landsretten stedfundne Procedure, men som dog ikke — hverken helt eller delvis — gøre selve den Retstrætte, hvorom der er Tale, til en ny og anden, end den har været i foregaaende Instans. Saadanne Paastande og Anbringender (om dette Ords Betydning jfr. Bemærkning til § 210) kunne fremsættes naar som helst uden særlig Tilladelse fra Rettens Side, naar blot Modparten giver sit Samtykke dertil. Hvis derimod Modparten ikke samtykker i, at de ny Paastande eller Anbringender fremsættes, kræves Rettens Tilladelse dertil, og denne er afhængig af, baade at det findes *undskyldeligt*, at de ikke tidligere ere fremkomne, og at deres Afskærelse vilde medføre et *uforholdsmæssigt* Tab for Parten.

At den her givne Adgang til Fremsettelse af ny Paastande og Anbringender for Højesteret skulde virke tilbage paa Landsretsproceduren og gøre Parterne mere ligegyldige med denne, er der efter de andet Steds gjorte Erfaringer næppe Grund til at befrygte. Selv om en Part gaar ud fra, at Sagen under alle Omstændigheder vil komme for Højesteret, har han jo dog heller ikke hverken Ære eller Fordel af at tabe den ved Landsret. Han kan derhos aldrig med Sikkerhed gøre Regning paa at faa Modpartens Sam-

tykke eller Rettens Tilladelse til at indhente det forsømte under Appellen.

Med § 253 maa i øvrigt jævnføres § 225.

§ 255.

Naar Udkastet giver Fremførelse af ny Beviser for Højesteret helt fri, er dette i Virkeligheden mere formelt end reelt en ny Regel, idet Bevilling hertil i den nugældende Praksis saa godt som aldrig nægtes.

§ 256.

Jfr. herved Bemærkninger til § 253.

§ 261.

Ved Paragrafens 2det Stykke bemærkes, at Klage over, at Forligsmægling ej har fundet Sted, ikke kan lades ude af Betragtning af Højesteret.

§ 263.

Hvis Appellanten i det i 3die Stykke omhandlede Tilfælde, efter at Sagen er udgaaet til skriftlig Behandling, i Henhold til §§ 253—256 vil fremføre noget, der gaar uden for Landsretsproceduren, maa der gives den udeblevne Modpart Meddelelse derom overensstemmende med de i § 254 indeholdte Regler. Der vil i øvrigt intet kunne være til Hinder for, at Højesteret, naar i et saadant Tilfælde Indstævnte møder og begærer det, behandler Sagen, som om Indstævnte straks var mødt, og berammer Sagen til mundtlig Domsforhandling, jfr. Stykkets 2det Punktum.

Kapitel XXII.

Kære til Højesteret.

„Kære“ eller „Kæremaal“ er det samme som det tidligere Forslags „Besværing“, og de i nærværende Kapitel indeholdte Regler ere i det hele svarende til de i det tidligere 3die Afsnit, Kapitel I b, indeholdte.

Om dette Instituts almindelige Begrundelse kan overensstemmende med det tidligere Udkasts Motiver følgende bemærkes:

Det er en Ufuldkommenhed ved den nu gældende Retsforfatning, at der kun haves een Form, hvorunder underordnede Rettens Afgørelser kunne undergives højere Rets Prøvelse, nemlig den formelige Appel.